

Ποιμαντική δραστηριότητα Μητροπολίτη Πέτρας κατά την Γ' εβδομάδα των Νηστειών

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πέτρας και Χερρονήσου](#)

Κατά την Γ' εβδομάδα των Νηστειών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ο Μητροπολίτης Πέτρας και Χερρονήσου κ. Γεράσιμος μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ιερό Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως ιερούργησε στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος πόλεως Αγίου Νικολάου.

Παρακάτω διαβάστε αναλυτικά το ποιμαντικό πρόγραμμα του Μητροπολίτη Πέτρας:

Την Δευτέρα 13 Μαρτίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος κ. Γεράσιμος, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου

Αποδείπνου στον Ιερό Ενοριακό Ναό του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου Σταλίδας.

Την Τρίτη 14 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου Αποδείπνου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Χαραλάμπους, Ενορίας Σκοινιά.

Την Τετάρτη 15 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων, στον Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιλάτου.

Την Πέμπτη 16 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου Αποδείπνου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου Κατσικίων.

Την Παρασκευή 17 Μαρτίου, το πρωί, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, χοροστάτησε της Ιεράς Ακολουθίας της Γ΄ Στάσης των Χαιρετισμών, στον Ιερό Ναό Αναλήψεως Ενορίας Αναλήψεως Χερσονήσου.

Το Σάββατο 18 Μαρτίου, το πρωί, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, χοροστάτησε στον Εσπερινό, στον Ι. Ναό της Αγίας Τριάδος, πόλεως Αγίου Νικολάου.

Ιερό Ναό

Το εσπέρας, της ίδιας ημέρας, χοροστάτησε στον Γ΄ Κατανυκτικό Εσπερινό που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Άννης πόλεως Αγίου Νικολάου, όπου ομίλησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Ευγένιος Καρακωνσταντάκης, Κωδικογράφος
 ανάγαθος

Η ομιλία του π. Ευγενίου

Άξιωνόμαστε καί ἐφέτος, Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί νά φθάσουμε στό μέσον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τό πρωί λιτανεύθηκε στούς Ἱεροὺς Ναοὺς ὁ Τίμιος Σταυρός καί τόν προσκυνήσαμε γιά νά λάβουμε δύναμη ὥστε νά συνεχίσουμε ἐντατικότερα τόν ἀγῶνα τόν καλό στό στάδιο τῶν ἀρετῶν.

Κάποιοι ἀπό ἐμᾶς δυσκολεύθηκαν μέχρι τώρα μέ τή νηστεία τῆς τροφῆς, ἄλλοι εἶχαμε πειρασμούς μεγαλύτερους ἀπό ἐκείνους πού συνήθως ἀντιμετωπίζουμε. Οἱ περίοδοι τῆς νηστείας πού ἔχει καθιερώσει ἡ Ἐκκλησία εἶναι, θά λέγαμε, οἱ ἀκτινογραφίες μέ τίς ὁποῖες μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία, ἐκτυπώτερα, νά ἐρευνήσουμε τά μελανὰ σημεῖα τοῦ ἑαυτοῦ μας καί νά προχωρήσουμε στή θεραπεία τους. Μᾶς δίδονται τά πνευματικά ὄργανα γιά νά κάνουμε τή διάγνωση μέσα ἀπό τόν τρόπο πού ἀντιμετωπίζουμε τήν κάθε δυσκολία. Παράλληλα ὁμως, εἶναι καί τό πεδίο στό ὁποῖο οἱ ἀρετές βρίσκουν πρόσφορο ἔδαφος γιά νά ἀναπτυχθοῦν καί νά φέρουν τόν ἄνθρωπο ἐγγύτερα πρὸς τόν Θεό.

Ἄλλοτε πίπτοντες καί ἄλλοτε ἀνιστάμενοι, προχωροῦμε ἀκάθεκτοι πρὸς τό Ἅγιο Πάσχα «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν»[1]. Καί τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα μᾶς δίδουν δύναμη γιά νά μὴν ἀποκάμουμε, ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι δέν τελειώνουν ὅλα στὸν Γολγοθά, ἀλλὰ ὅτι μετὰ τὴν Σταύρωση ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση.

Ὁ πανάγαθος Θεός, λοιπόν, τόν Σταυρόν μᾶς ἐχάρισεν. Ἐκεῖνο πού κάποτε ἦταν

μέσο μαρτυρίου και φονικό όργανο, μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε μέ τό όποιο ἀγιάζει ό ἄνθρωπος και καθαγιάζεται ή κτίσι. Ἔγινε «σωτήριο ἐφόδιο τῶν πιστῶν, τό όποιο τρέχει μαζί τους κατά τίς όδοιπορίες, συμπλέει στό πέλαγος, τούς διασῶζει σέ κάθε τόπο, τούς φυλάει ἀπό όλες τίς κακοτυχίες και ἀποδεικνύει ἐμπράκτως, ότι ή πανίσχυρη δύναμη τοῦ Σταυροῦ ἔχει περιλάβει όλα τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, ότι γεμίζει τά πάντα μέ τήν παρουσία της και χωρίς κόπο βρίσκεται παντοῦ, διασῶζει τούς πιστούς ἀπό τίς δυσκολίες και, ἐφ' όσον αὐτοί ζοῦν μέ εὐσέβεια, τούς μεταλαμπαδεύει τή σωτηρία και καταργεῖ τά σχέδια όλων τῶν ἐχθρῶν»[2], ὅπως ό Ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων τονίζει.

Ὁ σταυρός λοιπόν εἶναι ὄπλον εἰρήνης, φύλακας και στήριγμά μας. Αὐτό τό γνωρίζει τό γένος μας πολύ καλά, γι' αὐτό και τό ἀποτύπωσε στό γνωστό δίστιχο πού ὅλοι ἀκούσαμε και μάθαμε ἀπό παιδιά νά ἐπαναλαμβάνουμε, ἐν εἴδει προσευχῆς: «ὅταν κάνω τόν Σταυρό μου, λόγχη ἔχω στό πλευρό μου». Ἔτσι ἐπεκράτησε και ή εὐσεβῆς συνήθεια οἱ χριστιανοί νά τόν φέρουμε πάντοτε πάνω μας. Τό ἀπλό ὅμως σχῆμα τοῦ σταυροῦ πού κρέμεται στό λαιμό μας, τά τελευταῖα χρόνια γίνεται ὅλο και πιό περίπλοκο μέ ἀποτέλεσμα νά μή διακρίνεται ἀπό τίς διακοσμήσεις και τά σχήματα πού τόν κατακλύζουν. Ἐπίσης, παρατηρεῖται σέ ἀνησυχητικό βαθμό μαζί μέ τόν σταυρό νά συνυπάρχουν «ματάκια» και γαλάζιες χάντρες, στοιχεῖα δανεισμένα ἀπό τό Ισλάμ, σάν νά μήν εἶναι ἀρκετή ή δύναμη τοῦ Σταυροῦ και νά χρειάζεται ἐνίσχυση. Κί ὅμως, μέ αὐτόν τόν τρόπο δέν ἐπιτρέπουμε στόν Τίμιο Σταυρό νά ἐνεργήσει στή ζωή μας. Ὁ Θεός θέλει τό 100% μας, δέν θέλει χλιαρές καταστάσεις ὅπου θά ἀναμειγνύονται σάν σέ χοάνη ή ἀλήθεια, μέ τή δεισιδαιμονία και τή φαντασία. Ὁ σταυρός πού φέρουμε πάνω μας πρέπει νά εἶναι ξεκάθαρα σχηματισμένος: δύο εὐθύγραμμα τμήματα πού τέμνονται σέ ὀρθή γωνία στό κέντρο τους. Αὐτό εἶναι τό σχῆμα πού ἔχει κατευθείαν ἀναφορά και σχέση μέ τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ και μᾶς θυμίζει ποιο εἶναι τό πνεῦμα του.

Ὅταν βαπτισθήκαμε, ἀφοῦ ἐνδυθήκαμε τά ἐμφώτεια ἐνδύματά μας, ἀμέσως φορέσαμε τόν σταυρό στό στήθος μας. Αὐτό κάθε ἄλλο παρά τυχαῖο εἶναι. Αὐτός ό σταυρός ἀποτελεῖ πλέον μέρος τῆς ταυτότητάς μας. Φέροντας πάνω μας τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δηλώνουμε ὅτι ἐμεῖς ἀνήκουμε σέ Ἐκεῖνον, ότι τά δικά του παραγγέλματα ἀκολουθοῦμε, ότι πλέον τό δικό του ὄνομα ἔχουμε: Χριστιανός. Ἐπομένως, ό Σταυρός δέν εἶναι μόνο ἓνα σχῆμα. Ἔχει ἓνα βαθύτερο νόημα.

Και ποιο εἶναι αὐτό; Λέει στό Εὐαγγέλιο ότι «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν και ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ και ἀκολουθείτω μοι»[3]. Τί σημαίνει αὐτό τό νά ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας;

Κάποτε, ό μετέπειτα καθηγητής Θεολογίας Γεώργιος Μαρτζέλος, τότε 18 χρονῶν

παιδί, επισκέφθηκε τόν Όσιο Έφραίμ τόν Κατουνακιώτη στό κελλί του. Αφοῦ κάθισαν καί συζητοῦσαν γιά λίγη ὥρα γιά πνευματικῆς φύσεως ζητήματα, ρωτᾷ ὁ Όσιος τόν νεαρό Γιώργο:

-Ποιός εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός σου;

Όπως ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος, «Κόλλη

σα, δέν ἤξερα τί νά ἀπαντήσω. Σκεπτόμουν, τί ἐχθρούς νά ἔχω σέ αὐτή τήν ἡλικία; Ἐν τέλει τοῦ λέω, ὁ διάβολος εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός μου».

-Όχι, τοῦ ἀπάντησε, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός σου εἶναι ὁ ἑαυτός σου.

Όταν ὅμως ὁ θεοφόρος πατήρ τά λέει αὐτά, δέν ἐννοεῖ νά μισήσουμε τόν ἑαυτό μας. Αὐτό θά δημιουργοῦσε ἀπίστευτη σύγχυση, ἀλλά κυρίως ἐρχόταν σέ εὐθεία ἀντίθεση μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Πρέπει νά ἀγαπήσεις γνήσια, καθαρά καί ὄχι παθολογικά τόν ἑαυτό σου γιά νά μπορέσεις νά ἀγαπήσεις καί τόν πλησίον.

Αὐτό πού πρέπει νά μισήσουμε εἶναι τά πάθη καί τίς ἀχθηφόρες ἡδονές, τά ὁποῖα ὅταν τά ἀφήσουμε καί αναπτυχθοῦν μέσα μας, προσκολλῶνται τόσο πολύ στήν ψυχή μας πού γίνονται ἕνα μαζί της. Σέ αὐτή τήν κατάσταση ἡ ψυχή νοσεῖ, ἐπειδὴ ἡ φυσική κατάστασή της εἶναι νά τείνει πρός τό καλό, πρός τόν Θεό καί ὄχι νά ρέπει πρός τό πονηρό, ὅπως τῆς ὑπαγορεύει ἡ ἁμαρτία.

Γι' αὐτό ἦλθε καί ὁ Χριστός στόν κόσμο. Γιά νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν ἐπαναφέρει στήν ὁδό πού ὁδηγεῖ πρός τά ἅνω. Αὐτό ψάλλαμε τήν παρελθούσα Παρασκευή στήν τρίτη στάση τῶν Χαιρετισμῶν: διὰ τοῦτο γάρ ὁ ὑψηλός Θεός, ἐπί γῆς ἐφάνη ταπεινός ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρός τό ὕψος τούς αὐτῶ βοῶντας, ἀλληλούια.

Ό Χριστός ἀπευθύνει σέ ὅλους μας τήν πρόσκληση νά τόν ἀκολουθήσουμε. Τόν Χριστό ὅμως θά τόν πλησιάσει ἐκεῖνος πού ἔχει τσαλακώσει τήν εἰκόνα πού ἔχει γιά τόν ἑαυτό του, ἐκεῖνος πού χρειάζεται κάτι παραπάνω στή ζωή του ἀπό τό νά ἱκανοποιεῖ τά θέλω του, ἐκεῖνος πού καταλαβαίνει ὅτι δέν εἶναι τέλειος. Μέ ἄλλα λόγια, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει κάνει τό πρῶτο βῆμα στήν ὁδό τῆς μετανοίας, ἐκεῖνος πού κάνει αὐτοκριτική, πού ταπεινώνει τό φρόνημά του.

Αὐτή ἡ κίνηση τῆς ψυχῆς ἔλκει τή θεία Χάρη καί ἀρχίζει ἡ μεταμορφωτική ἐργασία τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἐπιθυμεῖ νά πορευθεῖ ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ. Στή συνέχεια, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οἱ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις»[4], δηλαδή, ὅσοι εἶναι

τοῦ Χριστοῦ, σταύρωσαν τή σάρκα μέ τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες. Ἡ ψυχὴ ζητᾷ νά μοιάσει ὅλο καί περισσότερο μέ τόν Χριστό. Γι' αὐτό καί σταυρώνουμε τούς ἑαυτούς μας τηρώντας τίς ἐντολές Του. Μαρτυροῦμε τόν Χριστό και μαρτυροῦμε γιά τόν Χριστό.

Τί σημαίνει αὐτό; Μέ ἀπλά παραδείγματα: δέν εἶναι μαρτύριο και ταυτόχρονα μαρτυρία σταυροῦ γιά ἕνα παιδί νά νηστεύει, παρά τίς προκλήσεις τῆς γεύσης καί τήν τυχόν κοροϊδία οἰκείων του; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ νά ἐγκρατεύεται ἕνας νέος ὅταν τά πάντα γύρω του τόν καλοῦν, σάν τίς μυθικές Σειρήνες, νά ὑποκύψει στίς ὅποιου τύπου ἡδονές; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ νά σημειώνει τόν τύπο τοῦ σταυροῦ πάνω του ὅταν εἶναι νά γευματίσει ἢ ὅταν περνᾷ ἔξω ἀπό μία Ἐκκλησία καί νά τόν περιπαίζουν ὡς θρησκόληπτο; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ ἡ συγχώρηση ἐκείνου πού μᾶς ἔκανε κακό, αὐτό πού καθημερινά ἐπαναλαμβάνουμε στήν Κυριακή Προσευχή, τό «ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»;

Ὅλα αὐτά ὁδηγοῦν στήν σταύρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τοῦ παλιανθρώπου πού ὑπάρχει μέσα μας. Καί ὅπως μετά τήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ ἀκολούθησε ἡ ταφή Του, ἔτσι συμβαίνει καί γιά τόν πιστό. Πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει ὅτι μιμούμαστε τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ, ὅταν βαπτιζόμαστε: «...ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα». Καί σέ ἀπλούστερη γλώσσα, «ὅσοι βαπτισθήκαμε πιστεύοντας στὸν Ἰησοῦ Χριστό, βαπτισθήκαμε στὸν θάνατό Του. Ταφήκαμε μαζί Του μέ τό βάπτισμα καί γίναμε μέτοχοι στὸν θάνατό Του, ὥστε ὅπως ἀκριβῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἔτσι καί ἐμεῖς νά ἀναστηθοῦμε καί νά ζήσουμε μία νέα ζωὴ. Γιατί, ἂν γίναμε ἕνα σῶμα μέ τόν Χριστό μέ τὴ βάπτισή μας, θά εἴμαστε ἕνα σῶμα μαζί Του καί στήν Ἀνάστασή Του».

Τό Βάπτισμα ὅμως μία φορά τό λάβαμε καί δέν ἐπαναλαμβάνεται. Μποροῦμε ὅμως νά τό ἀνανεώνουμε μέ τό μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Σημειώνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «μετά τό ἀξίωμα τῆς υἱοθεσίας, ὁ Διάβολος μᾶς κατατρέχει σφοδρότερα. Λειώνει ἀπό βάσκανο μάτι βλέποντας τό κάλλος τοῦ νεογέννητου ἀνθρώπου πού σπεύδει πρὸς τήν ἐπουράνιο πολιτεία, ἀπὸ τήν ὁποία ἔπεσε ὁ ἴδιος. Καί ξεσηκώνει ἐναντίον μας πυρίνους πειρασμούς, προσπαθώντας νά λεηλατήσῃ τόν δεύτερο καί καινούριο μας στολισμό, ὅπως λεηλάτησε τόν ἀρχικό. Πρέπει νά κάνουμε μεγάλο ἀγῶνα γιά νά μὴν ὑποκύψουμε στοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ νά φυλάξουμε καθαρὴ τὴ στολὴ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Κι ἂν ποτέ συμβεῖ νά τήν

λερώσουμε, νά τήν καθαρίσουμε μέ τήν μετάνοια. Διότι «δάκρυον στάξαν ίσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ καί στεναγμός ἐπίμοχθος ἐπανάγει τήν Χάριν τήν πρός ὀλίγον ἀναχωρήσασαν».

Μετά λοιπόν τήν σταύρωση καί τήν ταφή, ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση. «εἰ δέ ἀπεθάνομεν σύν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσωμεν αὐτῷ»[5]. Θά συμβεῖ σέ ἐμᾶς καί πάλι αὐτό πού ἔγινε καί στόν Χριστό: «ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστί;»[6] Ὁ Θεὸς καί τὸν Κύριο ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν καί ἐμᾶς θά μᾶς ἀναστήσει μέ τῇ δυνάμει Του. Δέν γνωρίζετε ὅτι εἵμαστε κι ἐμεῖς μέλη τοῦ Χριστοῦ; Ἀνασταिनόμαστε στή νέα ζωὴ πού ξεκινᾷ ἀπὸ αὐτὴ τὴ βιωτὴ καί συνεχίζεται γιὰ πάντα στή Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀγαπητοί μου,

Στό Εὐαγγέλιο διαβάζουμε τήν παραβολὴ τῶν κεκλημένων στό βασιλικὸ δεῖπνο, ὅπου ἐνῷ οἱ καλεσμένοι ἀξιώθηκαν τέτοιας τιμῆς, ἐκεῖνοι δέν ἀνταποκρίθηκαν, ἀλλὰ ἐπικαλέστηκαν χίλιες δυο προφάσεις γιὰ νά δικαιολογηθοῦν. Οἱ προσκλήσεις τότε ἀπευθύνθηκαν σέ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν στό ἑορταστικὸ τραπέζι. Ὅπως ἀποδείχθηκε, «πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Εἵμαστε κί ἐμεῖς κεκλημένοι. Θά εἰσέλθουμε ὅμως μόνον αἶροντες τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου στοὺς ὤμους μας. Ὅσοι ἐπαγγέλλονται Ἀνάσταση χωρὶς Σταύρωση, ὁδηγοῦν καί ὁδηγοῦνται στήν ἀπώλεια. Οἱ Πατέρες, σχολιάζοντας στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου τὸν ἀριθμὸ τοῦ Θηρίου πού θά ὑποδείξει τὸν Ἀντίχριστο, τὸ χξς´, τὸ ἐρμήνευσαν ὡς τὰ ἀρχικά ἀπὸ τῆ φράση «Χριστὸς ξένος σταυροῦ». Ὁ ἀληθινὸς Χριστὸς, εἶναι ἐσταυρωμένος, γι' αὐτὸ καί ἐν δόξῃ ἀναστάς. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος πού μᾶς ἄνοιξε καί καλοῦμαστε νά ἀκολουθήσουμε.

Κλείνω μέ τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, φορέα τοῦ γνήσιου ρωμαίικου, ὀρθοδόξου καί ἐλληνικοῦ δηλαδή, φρονήματος: «Ἐγὼ τὸν σταυρό μου θά τὸν φέρω πάντοτε. Κι ἂν δέν μπορῶ νά τὸν φέρω, τουλάχιστον θά τὸν σέρνω. Γιατί δέν θέλω νά τὸν χάσω. Θέλω νά βρῶ τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ καί τὴ σωτηρίαν καί τὴ Βασιλείαν Του. Ἀμήν».

[1] Ἐβρ. ιβ´, 2.

[2] Ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, Εἰς τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν.

[3] Μτθ. ιστ', 24.

[4] Γαλ. ε', 24.

[5] Ρωμ. στ', 8.

[6] Α' Κορ. στ', 14-15.